

Kære Hans-Heinrik

Så er du osse blevet voksen.
Og som der står i sangen: Der er
krop bag ved.

Til at begynde med kan vi vel
godt være lidt højtidelige og konstanz-
kere, at den fest vi afholder i dag
er en fest, der celebreres ind over den
gæstgærdige jord, når et barn bliver kons-
modent — og det nævnt race, køn,
tro og modenhed. Og den kaldes over-
alt: indvielsen i de voksnes mysterier.

Noget steder — i Afrika f. ex. —
sender man overgangsfaenomenet ind
i junglen og lader ham alene med bue
og pil, løver og tigre for at give ham
lejlighed til at demonstrere sit kom-
mende mandsskab.

Andre steder — i Peru f. ex. — sender

man ynglingen ned i en spinkel båd
på Titicacasøens oprørte bølger med en
fiskestang og besked om, at han ikke
skal vende hjem, før han har fisket
inkaernes skjulte skatte af guld, sølv,
og adalstene op.

Andre steder igen - f. ex. i Karise -
sender man ham ned til bageren
efter fornbrød.

Falles for alle disse unge mennesker
er, at de aldrig kommer tilbage.

I Afrika blir de adt af viltsvin.
I Peru drukner de i guld. Og i Karise
går de op og spiller fodbold.

Men indvielsen til de voksnes liv
er audel og mere end prøver på mod
og kamplyst. Det er også prøver på
indholdenhed, afholdenhed og offervilje
samt indblik i det modsatte køns

2.

mysterier. Hvordan det foregår på
Fijioerne skal jeg afstå fra at berette
om. Men hvordan det foregår i Karise
kan jeg godt fortælle: Her har vi en
ganske udmærket seksualundervisning
på skolen, så jeg lattes for det tungt
og forfærdelige ansvar at berede min
søn — som fedre altid har været
på livets barske realiteter: den bitter-
søde sømmersuglekrablekrablude fornuft-
melse i maven, når du første gang får
lov at holde en pige i hånden.

Det var den mere alvorlige del
af festen: indvielsesceremoniens
begyndelse.

Om fortsættelsen kan vi ^{to} tale videre
når vi sidder ved fjernsynet og hygger
os. Og nu er gået i seng.
A propos fjernsynet: Der er så

2
mange kulturelle personer (jeg er
som bekendt selv medlem af kulture-
tidsudvalget i Faxe Kommune),
som idelig og indtil utilidelighed
bekendtgør, at de ved gud ikke gider
og sidde og spille deres tid foran fjern-
synet. — De må ikke ha' haft en
søn. I hvert fald ikke en søn som
Hans-Henrik. Hans-Henrik må du
skrive lidt op for lyden. Gløkke er lyd.
Hans-Henrik må du gøre den lidt
lydere. Noget sårker sig. Men når
så formand har fået indstillet apparatet,
så man både kan se og høre — ja, så
er det virkelig en opbøelse at være sammen
med sønneke her: Er det egentlige
kæmpe, der er på skærmen, og det er
to af de 18 hold i 1. division, der
borner sammen, ja, så kan jeg være

sikker på at få at vide, ikke alene, hvem de 22 spillere og deres bedste forældre er — men osse hvorfra bedste modrene har sendt afbud.

Og er det danske kamp: ja, så er jeg både glad og lykkelig for at det ikke er Nøge og Stoke, der rammer sammen for de har verdens to bedste målmand. Og det er jo kedeligt med sådan en snåløs kamp.

Og er det privatdetektiv Carrou, vi ser, så tænker han mig i maven og siger: tror du ikke du kan låne et par bukser af ham til konfirmationen.

Eller når vi ser Jernsgustallet med Flemming Flindt og Vibeke Nøgenbryst så siger han: Spå' vi ikke på et slag skak. Og så får jeg osse klø

der — "osse" refererer til bordtennis.

Det er i det hele taget en flink og dygtig dreng, han "Lauer". Jeg tror det er Susanne, der skal ha' ansvaret for dette hyggelige spøgenavn — men bordtennis-spillerne rundt omkring på Sjælland kalder ham faktisk snart heller ikke andet. — Men klø, det får de alligevel. Det er jo forundabelt så skrap, du er blevet til det bordtennis-spil — og tænk, hvis du så osse begyndte at bevæge dig lidt under spillet. Så kvi' Stellan snart gå hjem og lægge sig.

By som jeg skred i saven, så ser det søreme osse ud til, at du skal blive god til fodbold. Jeg var ved at falde ned af stolen, da du fortæller kom hjem og fortalte mig, at du var den hurtigste på drengeholdet, at du kunne

drille hurtigt gennem jøderne —
 og at du i det hele taget blandt Karises
 mange fodboldstjerner var blandt
 de fem, der skulle prøve at få elite-
 markedet.

Men herregud, tænkte jeg så:
 der var jo osse en gang, hvor jeg kun
 løbe hurtigere end Christian, der ellers
 den gang var fynsmester i langsom
 fremmarch.

Kære Hans-Henrik: jeg er meget
 glad for din sportsentusiasme, og jeg
 glæder mig meget til den dag, du bliver
 købt af Bayern München, eller bliver
 verdensmester i sværvægt, og gir mig
 den jaguar du har lovet mig på
 mine gamle dage.

Men jeg er egentlig endnu mere
 glad for, at du p.g.g.a. din interesse

For idræt aldrig har været ad finde
blandt de problem børn, der står og fylder
op med på "Hjørnet" og generer andre
mennesker og i det hele taget
forpester tæpfen ved deres vejtrækning.

For at der osse skal blive til
lidt spising og lidt skatning og
til at Arne og Lillian kan komme hjem
og skære roser af står jeg fra den
meste halvdel af min tale.

Det er den del, der indeholder
Fars og mors tak til dig for alt det
du har været for os i den barndom.
Men derfor vil vi alligevel ha' lov at
takke dig — og gid at du voksende
skal blive lige så harmonisk for
dig selv, for Susanne og for den
Far og mor.

Det er en lykke at ha' børn
når de er søve du og Susanne.

Selvfølgelig er der da øjeblikke, hvor
man siger sgu' og helvede og nu
kan det være nok. Men der er
længe imellem — dejligt længe
imellem. Og jo ældre du bliver,
jo mere begynder du at ligne en,
der kan rede sin egen seng. ^{til vanden}

I II skal skulle de i år skrive en
stik, der hed: Fortæl om de positive
ting i tilværelsen. Havde det været
mig, der skulle skrive den stik, ville
jeg ha' skrevet om dig. Og så ville
jeg bl. meget andet kan fortalt
om det gode folksomme sind og
din pragtfulde humoristiske sans.
Den man kan dybe rødder i vor slægt
siden både du og Christian har fået

den i så rigt mål. Jeg glæder
mig meget til at du bevarer den.

Tilbage står fremtiden. Jeg
vil ikke komme med en masse gode
råd om strabsamhed, viljestyrke og
energi — for så dør min familie
af grin. — Men jeg vil dog sige til
dig: Nu står du foran at skulle i i real.
Jeg ved du har gode evner. Du skal
dalen dolme ikke få lov at øde den
væk. Det siger den klassetarer. Og det
er osse mig.

Og så vil den Far, mor og Susanne
stille med at ønske, at du er nu
blive rige på alt det, der virkelig betyde
noget. — Skal vi rejse os og ønske
for Hans-Henrik, at det der verkelig be-
tyder noget for ham nu gå i
opfyldelse.